

ಶಂಕರರು ಪ್ರಾತಃಸ್ವರಣಸ್ತೋತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

ಪ್ರಾತಃಸ್ವರಾಮಿ ಹೃದಿಸಂಸ್ಥರದಾತ್ಮತತ್ತ್ವಂ
ಸಚ್ಚಿತ್ಸುಖಂ ಪರಮಹಂಸಗತಿಂ ತುರೀಯಮ್ |
ಯತ್ಸಪ್ತಜಾಗರಸುಷುಪ್ತಮವೈತಿ ನಿತ್ಯಂ
ತದ್ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಕಲಮಹಂ ನ ಚ ಭೂತಸಂಘಃ ||

(ಪ್ರಾತಃಸ್ವರಣಸ್ತೋತ್ರ, ೧)

“ಬೆಳಗಾಯಿತೆಂದು ಎದ್ದೊಡನೆ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರಿಸುತ್ತಿರುವ ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ನೆನೆಯುತ್ತೇನೆ; ಅದೇ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪ; ಅದು ಅವಸ್ಥಾತ್ವಯಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಆಚೆಗಿರುವ ನಾಲ್ಕನೆಯ ನೈಜಾ ವಸ್ತು. ಅದರದ್ದು ಪರಮಹಂಸ ರೀತಿಯ ಗಂಭೀರಗಮನ. ನಿತ್ಯವೂ ಕನಸು, ಎಚ್ಚರ, ನಿದ್ರೆಯೆಂಬ ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಅರಿವುಳ್ಳವುದೇ ಅದು. ಆ ನಿಷ್ಕಲವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ನಾನು; ಭೂಮಿಯೇ ಮುಂತಾದ ಪಂಚಭೂತಗಳ ಸಮೂಹವಾದ ದೇಹ ನಾನಲ್ಲ.”

ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಶಂಕರರ ಸಕಲನಾಮಗಳು ಅವರ ಹೃದಯದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ಸಹಜವಾಣಿ! ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದಂತೆ, ಸೂರ್ಯ ಬೆಳಗುವಂತೆ, ಸಹಜವಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ನಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದ್ವೈತಾಮೃತ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ. ಸರ್ವಾತ್ಮತ್ವದ ಭವ್ಯಾನುಭವ ವನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಕಾಶಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುವ “ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿ ಸ್ತೋತ್ರ” ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಅಂತರ್ಜ್ಯೋತಿಯೇ ವಾಗ್ರೂಪದಿಂದ ಅವತರಿಸಿದಂತಿದೆ.

ಅಖಂಡಮಂಡಲಾಕಾರಂ ವ್ಯಾಪ್ತಂ ಯೇನ ಚರಾಚರಮ್
ತತ್ಪದಂ ದರ್ಶಿತಂ ಯೇನ ತಸ್ಮೈ ಶ್ರೀ ಗುರವೇ ನಮಃ ||

ದಶಶ್ಲೋಕಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತೆ,

ನ ಭೂಮಿನರ್ತೋಯಂ ನ ತೇಜೋ ನ ವಾಯುಃ
ನ ಖಂ ನೇಂದ್ರಿಯಂ ವಾ ನ ತೇಷಾಂ ಸಮೂಹಃ |
ಅನೇಕಾಂತಿತ್ವಾತ್ ಸುಷುಪ್ತೈಕಸಿದ್ಧಃ |
ತದೇಕೋಽವಶಿಷ್ಟಃ ಕೇವಲೋಽಹಮ್ ||

ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರೀಸ್ತೋತ್ರಮ್

ನಾಗೇಂದ್ರಹಾರಾಯ ತ್ರಿಲೋಚನಾಯ
ಭಸ್ಮಾಂಗರಾಗಾಯ ಮಹೇಶ್ವರಾಯ |
ನಿತ್ಯಾಯ ಶುದ್ಧಾಯ ದಿಗಂಬರಾಯ
ತಸ್ಮೈ ನಕಾರಾಯ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ||

ಮಂದಾಕಿನೀಸಲಿಲಚಂದನಚರ್ಚಿತಾಯ
ನಂದೀಶ್ವರಪ್ರಮಥನಾಥ ಮಹೇಶ್ವರಾಯ |
ಮಂದಾರಪುಷ್ಪಬಹುಪುಷ್ಪ ಸುಪೂಜಿತಾಯ
ತಸ್ಮೈ ಮಕಾರಾಯ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ||

ಶಿವಾಯ ಗೌರೀವದನಾಬ್ಜಬಾಲ-
ಸೂರ್ಯಾಯ ದಕ್ಷಾಧ್ವರನಾಶಕಾಯ

ಶ್ರೀನೀಲಕಂಠಾಯ ವೃಷಭಧ್ವಜಾಯ |
ತಸ್ಮೈ ಶಿಕಾರಾಯ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ||

ವಸಿಷ್ಠಕುಂಭೋದ್ಭವಗೌತಮಾರ್ಯ-
ಮುನೀಂದ್ರದೇವಾರ್ಚಿತಶೇಖರಾಯ |
ಚಂದ್ರಾರ್ಕವೈಶ್ವಾನರಲೋಚನಾಯ
ತಸ್ಮೈ ವಕಾರಾಯ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ||

ಯಜ್ಞಸ್ವರೂಪಾಯ ಜಟಾಧರಾಯ
ಪಿನಾಕಹಸ್ತಾಯ ಸನಾತನಾಯ |
ದಿವ್ಯಾಯ ದೇವಾಯ ದಿಗಂಬರಾಯ
ತಸ್ಮೈ ಯಕಾರಾಯ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ||

ಶ್ರೀಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ

ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರಾದ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಉದ್ಗರಿಸಿದ ಸ್ತೋತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ತಾನೇತಾನಾಗಿ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯುವ ತಿಳಿನೀರಿನ ಚಿಲುಮೆಗಳು. ಇಲ್ಲಿ ಅದ್ವೈತ ಕೇವಲ ಬಾಯಿಂದ ಬರುವ ವಾಗ್ವೈತವಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ವೈರಾಗ್ಯ ಕ್ಷಣಿಕ ವೈರಾಗ್ಯವಲ್ಲ; ಸ್ತೋತ್ರದ ಆಕಾರ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಶ್ರೀ ಶಂಕರರ ಮೂಲ ಅಭಿಪ್ರೇಯದಂತೆ ಸಕಲ ಭಕ್ತರನ್ನು ಅದ್ವೈತ ತತ್ತ್ವದ ದೆಡೆ ಒಯ್ಯುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಆತ್ಮನು ಪಂಚಭೂತಗಳಿಂದ ಅತೀತನಾಗಿ ಕೇವಲ ಮಂಗಳಕಾರಿಯಾದ ಆತ್ಮನು ನಾನು ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಮನನೀಯವಾಗಿ ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದಾರೆ!

ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವಕುಲವೇ ಉದ್ಧಾರವಾಗಿ ದಿವ್ಯಾನುಭವದಲ್ಲಿ ಸಹಭಾಗಿಗಳಾಗಲೆಂಬ ವಿಶ್ವಮಾನವ ಕಲ್ಯಾಣದ ವಿಶಾಲ ಹೃದಯ ದಿಂದ ಹೊಮ್ಮಿಬಂದ ಹೃದಯದ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಯ ಕಿಡಿಗಳು ಇವು. ಇವು ವಿಶ್ವಸಾಹಿತ್ಯದ ಅನರ್ಘ್ಯರತ್ನಗಳು. ಪ್ರಯತ್ನ, ಪರಿಶ್ರಮ, ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪಾಲಿಸಿ, ಚಿಂತನ, ಮಂಥನ, ನಿದಿಧ್ಯಾಸನಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕೋಟಿಗೆ ಪರಮ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಸಾಧನೆ-ಸಿದ್ಧಿಗಳು ಲಭಿಸಿಯಾವು.

ಡಾ. ಎಸ್. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್‌ರವರ ವಾಣಿಯಿಂದ ಲೇಖನವನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿಗೊಳಿಸುವೆ -

“It is impossible to read Shankara’s writings, packed as they are with serious and subtle thinking, without being conscious that one is in contact with a mind of a very fine penetration and profound spirituality.. his philosophy stands forth complete, needing neither a before nor an after ... whether we agree or we differ, the penetrating light of his mind never leaves us ‘where we were’ !”

ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತು ಕೀರ್ತನ ಭಕ್ತಿ

ಡಾ. ಎಚ್.ಎಲ್. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರಂತೆ ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಂತರೂ ಸಂಗೀತಗಾರರೂ ಆದ ತಾಳ್ಪಾಕಂ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು ನೂತನಭಕ್ತಿಪರಂಪರೆಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದವರು. ಅವರ ಅಸಂಖ್ಯ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವಂತೆಯೇ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಭಕ್ತಿಭಾವ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಅವರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಮಹಿಮೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸಿರುವ ಡಾ.ಹೆಚ್.ಎಲ್. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಭಾರತೀಯ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದು, ಪ್ರಸ್ತುತ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ರಾಮಾನುಜರ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಹೇಳಿಕೆಗಳಿವೆ. ಒಂದು, ‘ಭಕ್ತಿರ್ಮಹನೀಯ ವಿಷಯೇ ಪ್ರೀತಿಃ’ ಎಂಬುದು. ಎಂದರೆ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಭಕ್ತಿ. ಈ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ವಸ್ತು ಸಾಧಾರಣ ವಸ್ತುವಾಗಿರ ಬಾರದು. ಅದು ಅಸಾಧಾರಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ಅಸಾಧಾರಣ ವಸ್ತುವೇ ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಕಾರಕವಾದ ಈಶ್ವರ. ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಹೇಳಿಕೆಯೆಂದರೆ ‘ಸ್ನೇಹ ಪೂರ್ವ ಮನಃಕಾನಂ ಭಕ್ತಿರಿತ್ಯಭಿಧೀಯತೇ’ ಎಂಬುದು. ಎಂದರೆ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಕುರಿತ ಸ್ನೇಹ ಅಥವಾ ಪ್ರೀತಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಏಕಾಗ್ರತೆಯೂ ಇರಬೇಕು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಭಕ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಮಹತ್ತಾದ ವಸ್ತು, ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಏಕಾಗ್ರತೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಗತ್ಯ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಿದ್ಧಾಂತವೂ ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ಒತ್ತಿ ನುಡಿಯುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಕುರಿತ ಭಕ್ತನ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯ ಭಾವನೆ, ಈಶ್ವರನ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ತಾನು ಸ್ವತಂತ್ರನಲ್ಲವೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಸ್ವಿನೋಚಾ ಎಂಬ ಡಚ್ ತಾತ್ತ್ವಿಕನು ಹೇಳುವಂತೆ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅಥವಾ ಮುಕ್ತಿಯು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ತಾನು ಅಧೀನನೆಂಬ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಲ್ಲಿದೆ.

ಭಕ್ತಿಯು ಈ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಭಗವನ್ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯು ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧ. ಇಲ್ಲಿ ಭಕ್ತನು ಭಗವಂತನ ಸಾಕಾರವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಾನೆ, ಅಥವಾ ಆತನು ಭಗವಂತನ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಳ ಗಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಆತನು ಭಗವಂತನ ಅನೇಕ ನಾಮಗಳನ್ನು ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಥವಾ ಆತನು ಗುರುವಿನಿಂದ ಉಪದಿಷ್ಟನಾಗಿ ಭಗವಂತನ ಒಂದೇ ಒಂದು ನಾಮವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಶ್ರೀ ತಾಳ್ಪಾಕ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು ೧೫ನೇ ಶತಮಾನದ ಒಬ್ಬ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಿಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಒಬ್ಬ ತೆಲುಗು ವಾಗ್ಗೇಯಕಾರರೂ ಹೌದು. ಪುರಂದರದಾಸರ ಹಿರಿಯ ಸಮಕಾಲೀನರಾದ ಅವರ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನಭಕ್ತಿಯ ಹಿರಿಮೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪವು ಪುನಃ ಪುನಃ ಬರುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು ‘ಸಂಕೀರ್ತನಾಚಾರ್ಯರು’ ಎಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಮಾನವನ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಒಂದೇ ಒಂದು ನಾಮದ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯು ಸಾಕು, ಆತನ ಉಳಿದ ನಾಮಗಳು ಭಂಡಾರದಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತವಾಗಿರಲಿ - “ಒಕ್ಕ

ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಚಾಲು ವೊದ್ದಕ್ಕೆ ಮಮ್ಮ ರಕ್ಷಿಂಚಗ ತಕ್ಕಿನವಿ ಭಂಡಾರಾನ ದಾಚಿ ವುಂಡನೀ” (೭-೧೦೪). ಆದರೆ ಭಗವನ್ನಾಮವನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ಗುರುವಿನಿಂದ ಉಪದೇಶ ಪಡೆಯಬೇಕು - “ಪರಮ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟ ಪತಿಸಂಕೀರ್ತನಸೊರಿದಿಗುರುಡೊಸಗುಸೂಕ್ತ್ಯಮಿದಿ” (೮-೨೬೧). ಒಂದು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು ಭಗವಂತನ ಸಾಕಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೀರ್ತಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆತನ ಸಾಕಾರವನ್ನು ಆತನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿ, ಆತನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು, ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶಂಖಚಕ್ರಗಳನ್ನು ಆತನ ಅಭಯ ಹಾಗೂ ವರದ ಹಸ್ತಗಳನ್ನು, ಭೂದೇವಿಯನ್ನು, ಆತನ ಚರಣಕಮಲಗಳನ್ನು, ನಾಭಿಕಮಲವನ್ನು, ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ಆತನ ಉದರವನ್ನು ಮತ್ತು ಆತನ ಕಂಬುಕಂಠವನ್ನು, ತಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ತುಲಸಿಯನ್ನು, ಎದೆಯಲ್ಲಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀವತ್ಸನನ್ನು ಮತ್ತು ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಕರಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ಧನ್ಯರಾಗಬೇಕು. (೭-೧೨೫)

ಆದರೆ ಭಾವಶುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯವೂ ಯಾಂತ್ರಿಕವೂ ಆದ ನಾಮೋಚ್ಚಾರಣೆಯು ವ್ಯರ್ಥ. ಅದು ಕೇವಲ ಬೂಟಾಟಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅನ್ನಮಯ್ಯ ಇಂತಹ ಬೂಟಾಟಿಕೆಯ ಜನರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸೆಂದು ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಡುವ ಮೂಲಕ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು ಮೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. “ಧ್ಯಾನಮಾಡುವ ರಾದರೂ ಜನರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿಶ್ಚಿತ್ತಜ್ಞಾನ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣ ಗುಣಗಳನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುವರಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರಾದರೂ ಅವರು ನಿನ್ನ ಸಾಕಾರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದವರಾದರೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿನ ಭಕ್ತಿಯು ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಕೈಯೆತ್ತಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುವರಾದರೂ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಇಲ್ಲ, ಇದು ಯಾರ ತಪ್ಪೋ ತಿಳಿಯದು. ಭಗವಂತ, ಇಂತಹ ಜೀವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು.” (೭-೫೩). ಇಲ್ಲಿ ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಬರಬೇಕಿದ್ದರೂ ಭಗವದನುಗ್ರಹವು ಬೇಕೆಂಬ ಧ್ವನಿ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರ ಈ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿಯೇ ಹೀಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ, “ಯಿಕ್ಕಡ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟೇಶ ಯಿಟು ನೀ ಕರುಣಚೇಕ ತಕ್ಕಗ ನಿನ್ನು ಸೇವಿಂಚಿ ತನಿಯಲೇದು.” ‘ನೀ ಕರುಣ ಚೇಕ’ ಎಂದರೆ ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಎಂಬಲ್ಲೇ ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿನ ಆಸಕ್ತಿಗೆ ಭಗವಂತನ ದಯೆ ಬೇಕೆಂಬ ಅಂಶವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.